

W numerze między innymi :

☐ Nowi profesorowie tytularni s.3	☐ Polityka licencyjna Microsoftu s.6
☐ Posiedzenie Komitetu ILiW PAN s.4	☐ Nowa choć stara Biblioteka s. 7
☐ Jakże szkoły wyższe na Dolnym Śląsku? s.5	☐ Targi Książki Naukowej s. 8

Przyzmat

Pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej

Nr 68

16 - 31 marca 1996

Po wyborach

foto: Sławomir Szrek /SPAF

15 marca odbyło się drugie posiedzenie Uczelnianego Kolegium Elektorów, podczas którego dokonano wyboru nowego rektora PWR, który będzie od 1 września kierował naszą uczelnią. Jak zapewne wszyscy nasi Czytelnicy wiedzą, został nim wybrany w drugiej turze prof. Andrzej Mulak. Dziesięć dni później przedstawił on kandyda-

tów na prorektorów: dra hab. inż. Lucjana Jacaka, prof. nzw. na funkcję prorektora ds. dydaktyki, dra inż. Ludomira Jankowskiego na funkcję prorektora ds. ogólnych i prof. dra inż. Jerzego Zdanowskiego na funkcję prorektora ds. nauki. Kolegium Elektorów zatwierdziło te kandydatury.

Warto może jednak przypomnieć krótko przebieg kampanii wyborczej i jej charakterystyczne elementy..

Cykl otwartych spotkań wyborczych rozpoczął się 11 marca od zorganizowanego z inicjatywy Samorządu Studenckiego spotkania w klubie Bajera na osiedlu przy ul. Wittiga. Miało ono charakter telewizyjnej debaty, było rejestrowane przez Studencką Telewizję Kablową „Styk”, a prowadzący je pan Piotr Świątkowski umiejętnie wczuł się w rolę telewizyjnego showmana. Pytania - zarówno te przygotowane z góry przez organizatorów, jak i padające z sali pozostały jednak w dosyć ograniczonym kręgu tematów: finansowanie akademików, dopuszczenie do sprzedaży piwa w klubach studenckich, dosyć ogólne propozycje, by poszukiwać możliwości zatrudniania studentów. Niektóre głosy studenckie wyrażały sceptycyzm co do możliwości wyegzekwowania ewentualnych obietnic. Było to tym łatwiejsze, że kandydaci starali się ich nie składać. Chyba tylko 1 pytanie dotyczyło (pośrednio) dydaktyki: słabego wyposażenia laboratoriów komputerowych. Wzbudziło to pewne zdziwienie prof. Tadeusza Lutego, który na zakończenie stwierdził: „Oczekiwałem większej ilości pytań drążących problemy systemu nauczania, ale tu brak, jak widzę, kontrowersji.” Główni bohaterowie spotkania uznali je za zjawisko tworzące nową jakość i okazję do rzeczywistej wymiany poglądów między pracownikami i studentami.

Już następnego dnia miało miejsce spotkanie zorganizowane przez związki zawodowe. Przewodniczący ZNP i „Solidarności” przedstawili po kilka dość szczegółowych pytań: poczynając od roli Politechniki Wr. w skali kraju, a na utrzymaniu usług protetycznych lokalnego ZOZ-u kończąc. Tak szeroki wachlarz tematyczny nie bardzo odpowiadał kandydatom. Każdy z nich próbował wyselekcjonować bardziej odpowiadające mu tematy, co narażało go na krytyczne uwagi Pani Przewodniczącej.

Prof. Z. Kremens podkreślał potrzebę utrzymania pozycji uczelni i zapewnienia szybkiego awansu pracowników. Prof. T. Luty położył nacisk na główną misję uczelni, jaką jest kształcenie krytycznych umysłów w kontakcie z badaniami naukowymi. Prof. A. Mulak przedstawił w swojej wypowiedzi hasło „małego realizmu”.

Pytania z sali dotyczyły głównie problemów dydaktyki i struktury wydziałowej. Nie do końca wyjaśniono sprawę, kim jest „średni adiunkt” i czy może istnieć „student międzywydziałowy”.

W środę 13 marca odbyło się spotkanie zorganizowane przez kandydata - prof. Z. Kremensa. Zebrani, po wysłuchaniu głównych tez programowych, zadawali przede wszystkim pytania dotyczące struktury uczelni: zakresu uprawnień prorektorów i rektora, szczebli podejmowania decyzji finansowych, znaczenia filii, kompetencji służb pomocniczych. Mówiono także wiele o drogach awansu nau-

R O Z M A I T O Ś C I

**STAŻ NAUKOWY
AMERYKAŃSKIEGO
FIZYKOCHEMIKA NA PWR**

Chociaż Politechnika jest odwiedzana przez licznych gości zagranicznych, są to zwykle pobyty krótkoterminowe, względnie dłuższe, ale związane z działalnością dydaktyczną. Dlatego też należy z satysfakcją odnotować wybór naszej Uczelni jako miejsca długoterminowego stażu naukowego przez stypendystę NATO dr Davida Swansona z University of Nebraska w Lincoln, USA. Dr Swanson jest specjalistą w zakresie numerycznego modelowania własności materiałów molekularnych, w szczególności warstw Langmuira-Blodgetta. Pomimo młodego wieku jest on już współautorem szeregu znaczących prac w tej dziedzinie, publikowanych w najbardziej renomowanych czasopismach (np. Nature). O wyborze Politechniki Wrocławskiej jako miejsca stażu przesądził fakt prowadzenia analogicznych prac doświadczalnych i teoretycznych w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej I-30 oraz długoletnia i owocna współpraca naukowa między obydwoma uczelniami zainicjowana przez profesora Tadeusza Lutego. W ramach działalności dydaktycznej dr Swanson prowadzi aktualnie seminarium naukowe dla doktorantów Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej, na które uczęszczają również zainteresowani doktoranci z innych Instytutów Politechniki oraz Uniwersytetu Wrocławskiego.

WYBORY NA UCZELNIACH

19 marca odbyły się wybory rektorskie na dwóch wrocławskich uczelniach.

Rektorem - elektem Akademii Rolniczej został prof. dr hab. Tadeusz Szulc z Wydz. Zootechnicznego. W pierwszej turze zwyciężył dwóch kontrkandydatów: prof. dra hab. Witolda Golnika z Wydz. Weterynarii i prof. dra hab. inż. Włodzimierza Parzonkę z Wydz. Melioracji i Inżynierii Środowiska.

Rektorem Akademii Medycznej został ponownie wybrany prof. dr hab. Jerzy Czernik. Jego kontrkandydatem był aktualny prorektor ds. klinicznych prof. dr hab. Andrzej Kübler.

SCHEMA 6.10

Osoby, które są zainteresowane oprogramowaniem wspomagającym tworzenie dokumentacji elektrycznej, mogą skorzystać z propozycji uczestnictwa w prezentacji programu SCHEMA 6.10 dla Windows. Stowarzyszenie Elektryków Płskich nadal temu programowi swój znak rekomendacyjny i oficjalnie zaleciło jego stosowanie. Program jest szczególnie adresowany do inżynierów elektryków i energetyków, inżynierów służb utrzymania ruchu, inżynierów automatyków, projektantów z biur i pracowni elektrycznych

oraz osób projektujących instalacje elektryczne.

W dniu 29 marca o godz. 10.00 program będzie prezentowany w Wałbrzychu w Hotelu Sudety przy ul. Parkowej 15, zaś w dniu 2 kwietnia o godz. 10.00 we Wrocławiu przy ul. Piłsudskiego 74 (NOT).

STYPENDIA FNP

Fundacja na Rzecz Nauki Polskiej po raz kolejny przyznała stypendia krajowe dla młodych naukowców. Na tegoroczny konkurs wpłynęło 408 wniosków: 337 z wyższych uczelni, 49 z Polskiej Akademii Nauk i 22 z jednostek rozwojowo - badawczych.

Wśród osób wyróżnionych stypendiami znalazł się przedstawiciel Politechniki Wrocławskiej, pan Przemysław Jakiel. Jego dziedziną jest mechanika. Uniwersytet Wrocławski ma dwóch stypendystów: Roberta Niedźwieckiego i Roberta Tarkę. Obaj zajmują się geologią.

Wśród tegorocznych stypendystów największej osób reprezentuje medycynę (14), fizykę (13), biologię (11) i chemię (11). Średnia wieku laureatów wynosi 28 lat.

Uroczyste wręczenie dyplomów stypendialnych odbyło się 23 marca w Sali Wielkiej Zamku Królewskiego.

**ZAPROSZENIE NA ŁAMY WWW OD
ADMINISTRACJI CENTRALNEJ PWR**

W nawiązaniu do publikacji „Odpowiedzi na często stawiane pytania” (Pryzmat 65 z 1-15 lutego 1996), uprzejmie informuję, że pełny tekst materiału firmy Microsoft dostępny jest w serwisie WWW Administracji Centralnej PWr.

Adres: <http://www.ac.pwr.wroc.pl/>, rozdział „Możesz dowiedzieć się więcej”.

Zapraszam Redakcję i Czytelników „Pryzmatu” na łamy naszego WWW.

Z poważaniem

Dr inż. Lesław Sieniawski |

*Główny Specjalista ds Informatyzacji
i Sieci Lokalnych Administracji Centralnej
Politechnika Wroclawska*

Wyb. Wyspiańskiego 27,

50-370 Wrocław;

bud. A-1, pok. 163

Tel: 0-71 20-36-90, 0-71 20-33-00

Fax: 0-71 20-38-72

e-mail: les@sun20.ac.pwr.wroc.pl

**CO SŁYCHAĆ
W AKADEMICKIEJ SŁUŻBIE ZDROWIA**

Komisja Nadzwyczajna ds. Akademickiej Służby Zdrowia powołana przez kolegium Rektorów Szkół Wyższych na swoim kolejnym posiedzeniu, które odbyło się 18 lutego 1996 r. przeprowadziła analizę potrzeb finansowych ZOZ i określiła zobowiązania finansowe poszczególnych uczelni na bieżący rok. Stwierdzono, że łączna liczba osób objętych

opieką lekarską przez ZOZ dla szkół wyższych wynosi 62156 (przy uwzględnieniu wskaźnika przeliczeniowego 0,5 odnoszącego się do studentów zaocznych i wieczorowych oraz przy pominięciu studentów, pracowników i emerytów Akademii Medycznej). Zapewnienie opieki lekarskiej na obecnym poziomie w przychodniach i dwóch szpitalach wymagać będzie w roku bieżącym finansowego wsparcia ze strony uczelni w kwocie 845 tysięcy zł (bez uwzględniania inflacji i bieżących remontów). Komisja uznała za potrzebne utworzenie dodatkowego rezerwowego funduszu remontowego w wysokości 10% ogólnej kwoty dofinansowania. Byłby to fundusz celowy, odrębnie rozliczany, wpłacany kwartalnie przez poszczególne uczelnie na konto ZOZ-u. W przypadku niewykorzystania tego funduszu wstrzymywane byłyby dalsze wpłaty, podstawowe zobowiązanie powinno być wpłacane przez poszczególne uczelnie w czterech równych ratach do końca każdego kolejnego kwartału. Komisja postuluje, żeby powyższe ustalenia zostały zatwierdzone przez senaty uczelni będących udziałowcami tej inicjatywy.

Sprawa reorganizacji akademickiej służby zdrowia znalazła też odzwierciedlenie w piśmie przewodniczącej Komisji Zdrowia i Opieki Społecznej Izabeli Musiał z 20 lutego 1996 r.

Przedstawia ona projekt wydzielenia Oddziału Rehabilitacyjnego ze struktur ZOZ-u i przekształcenia go w Akademickie Centrum Rehabilitacji i Medycyny Fizykalnej. Uzasadnia to „stałe zmniejszającym się budżetem na place i środki rzeczowe”. Powstałe Centrum „będzie finansowane z budżetu centralnego rozdzielanego przez gminę, dotacji wyższych uczelni, dotacji gminy na cele rehabilitacji, ze środków pozyskiwanych z udzielanych świadczeń na zasadach umów pomiędzy centrum a innymi publicznymi zakładami opieki zdrowotnej Wrocławia i regionu przez Oddziały ZUS”, a także przez sponsorów. Autorka zapewnia, że zamierzenia te są „pozbawione jakichkolwiek chęci komercjalizacji” i prosi prof. Andrzeja Wiszniewskiego jako przewodniczącego Kolegium Rektorów o poparcie idei reorganizacji. Z pisma nie wynika jednak żaden konkretny wniosek, skąd mają wziąć się pieniądze, których brak jest powodem wszystkich kłopotów, a także jaki interes mogą mieć uczelnie w przekazywaniu majątku, który następnie powinny i tak dotować. Być może problem ten zostanie rozwiązany przez Komisję Nadzwyczajną ds. Akademickiej Służby Zdrowia. Tymczasem pozostaje nam nadal rozważać, czy i o ile warto nam rezygnować z usług protetycznych.

SEMESTR

Ukazało się nowe studenckie pismo o nazwie SEMESTR i o „ponaduczelnianych” zamierzeniach. Wydaje je Akademickie Stowarzyszenie VERUM i Oficyna Wydawnicza PWr. E-mail redaktora naczelnego: przydroz@rainbow.if.pwr.wroc.pl

Nominacje profesorskie

Jak informowaliśmy w numerze 54, wśród profesorów, którzy otrzymali 4 miesiące temu tytuł z rąk prezydenta Lecha Wałęsy, był też pracownik Wydziału Elektroniki Kazimierz Friedel.

Prof. dr hab. inż. Kazimierz Friedel pochodzi z Cieszyna, gdzie urodził się w 1938 r. Ukończył studia magisterskie na Wydz. Łączności PWr w 1962 r. Pracował w Przemysłowym Instytucie Elektroniki, następnie na Politechnice Wrocławskiej jako konstruktor, kierownik wydziału produkcyjnego Zakładu Elektroniki, adiunkt (doktorat 1974 r.). Na podstawie pracy „Oddziaływanie wiązki elektronowej na ciało stałe w warunkach głębokiej penetracji” uzyskał w 1984 r. stopień naukowy doktora habilitowanego. W 1988 r. został mianowany na stanowisko docenta, a w 1991 r. na stanowisko profesora nadzwyczajnego PWr. W 1976 r. został mianowany kierownikiem Centralnego Laboratorium Wiązek Elektronowych i Jonowych. W 1978 r. objął funkcję kierownika Programu Badawczego „Urządzenia Elektrono- i Jonowiazkowe” w Instytucie Technologii Elektronowej. Tam też pełnił w latach 1981–87 i 1990–93 funkcję zastępcy dyrektora ds nauki i kształcenia kadry naukowej. Przez rok (1979/80) przebywał jako stypendysta Japan Society for the Promotion of Science na Uniwersytecie w Osace. Obecnie pełni funkcję kierownika Zakładu Elektronowiazkowych Procesów Termicznych.

Jego dorobek naukowy obejmuje 75 publikowanych pozycji, w tym 6 monografii. Jest też autorem licznych raportów.

Zainteresowania badawcze profesora Friedla koncentrują się wokół problemów przestrzennego kształtowania wiązki elektronowej, poszukiwania zależności między parametrami wiązki a parametrami spoiny, modyfikacji powierzchni ciał stałych wiązką el., diagnostyki układów scalonych i zastosowania statystycznych metod planowania eksperymentów w technologii elektronowej. Do najważniejszych osiągnięć prof. Friedla jest opracowanie podstaw teoretycznych formowania wiązek elektronowych dużej mocy. Prace te znalazły zastosowanie przy budowie serii uniwersalnych lub wyspecjalizowanych, modułowych urządzeń do spawania elektronowego. W latach 80. prof. Friedel przygotował i kierował programem badań dotyczącym oddziaływania wiązki elektronowej z materiałem. Od roku 1990 zajmował się diagnostyką układów scalonych, a zwłaszcza bezkontaktową elektronowiazkową metodą pomiaru potencjałów powierzchni w strukturach półprzewodnikowych.

Prace profesora Kazimierza Friedla zaowocowały wieloma wieloma zastosowaniami i wdrożeniami w przemyśle.

W zeszłym miesiącu ponownie nadeszły wiadomości o nowych tytułach profesorskich dla pracowników Politechniki Wrocławskiej. Tym razem są to przedstawiciele Wydz. Mechanicznego i Wydz. Inżynierii Środowiska.

Dr hab. inż. Edward Palczak urodził się 21.06.1931 r. w Konkolnikach. Uzyskał stopnie naukowe: magistra inż. mechanika w 1958 r., doktora nauk technicznych w 1973 r., doktora hab. w 1986 r. Został mianowany docentem w 1987 r., a profesorem nadzwyczajnym PWr w 1990 r.

Pracował w przemyśle w latach 1958–65, m.in. w ZREMB-ie na różnych stanowiskach kierowniczych. Zajmując się konstrukcją, renowacją oraz budową maszyn, wykonał 8 wdrożeń urządzeń technicznych oraz uczestniczył w budowie ponad 15 prototypów maszyn.

Prowadzi szeroką działalność organizacyjną na forum krajowym i międzynarodowym. Od roku 1974 jest Przewodniczącym Komisji Normalizacyjnej, a od 1988 członkiem rzeczywistym Grupy Roboczej w międzynarodowej organizacji ISO/TC-131 w Wielkiej Brytanii. Opiniuje projekty norm oraz stanowiska delegacji na posiedzenia międzynarodowe. Jest współtwórcą normy międzynarodowej ISO w zakresie techniki proporcjonalnej.

Jego udokumentowany dorobek naukowo-badawczy obejmuje 130 pozycji, w tym prace opublikowane – 83. 47 prac to publikacje samodzielne, w tym 4 wydane między innymi w PAN ABM oraz innych wydawnictwach naukowo-badawczych.

W latach 1987–90 był prodziekanem Wydziału Mechanicznego Politechniki Wrocławskiej.

Ostatnio zainteresowania naukowe profesora Palczaka koncentrowały się na identyfikacji obciążeń dynamicznych maszyn, stabilności serwomechanizmów w zakresie określenia obszarów stabilnych i niestabilnych maszyn, procedur optymalizacyjnych, a w szczególności minimalizacji maszyn oraz

zjawisk zachodzących w procesie sterowania w celu określenia kryteriów przepływów w elementach maszyn.

Dr hab. inż. Jerzy Zwoździak urodził się 19 lipca 1952 r. w Katowicach. W 1976 r. ukończył Wydział Inżynierii Sanitarnej PWr. Stopień doktora nauk technicznych otrzymał w 1979 r., a doktora habilitowanego w 1986 r. W 1989 r. objął stanowisko docenta, a w 1991 r. profesora nadzwyczajnego.

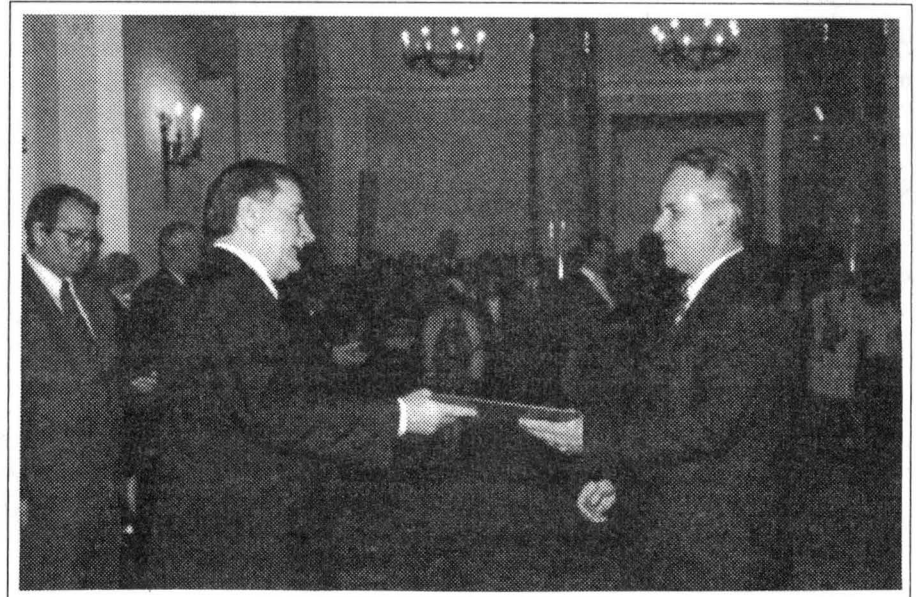
Główne kierunki zainteresowań naukowych prof. Zwoździaka to matematyczne modelowanie receptorowe (w tej dziedzinie jest autorem oryginalnych modeli statystycznych do identyfikacji źródeł emisji zanieczyszczeń i interpretacji danych pomiarowych) oraz identyfikacja ilościowa i jakościowa zanieczyszczeń regionalnych, w tym przemiany związków siarki w powietrzu atmosferycznym w wyższych partiach gór oraz chemia chmur. Prof. Jerzy Zwoździak brał udział w realizacji projektu badawczego finansowanego przez KBN. Obecnie kieruje jednym z czterech subkontraktów międzynarodowego projektu Emission Abatement Strategy and the Environment) finansowanego przez Wspólnotę Europejską.

W ramach działalności dydaktycznej prowadził 13 prac dyplomowych, był promotorem 4 prac doktorskich, dalsze 3 są w toku.

Jest przewodniczącym Rady Fundacji Rozwoju Politechniki Wrocławskiej i przewodniczącym Rady Programowej miesięcznika ekologicznego RAJ. Jest członkiem Europejskiego Stowarzyszenia ds. Badań nad Aerozolami oraz Europejskiego Stowarzyszenia ds. Badań Zanieczyszczeń Atmosfery. Został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi i Złotą Odznaką PWr. Uzyskał indywidualną Nagrodę Ministra III st.

Od 1993 r. jest dziekanem Wydziału Inżynierii Środowiska.

Na zdjęciu: Lech Wałęsa wręcza po raz ostatni (?) nominacje profesorskie. Obok prezydenta - prof. Kazimierz Friedel

Komitet Inżynierii Lądowej i Wodnej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu

50 lat!

Na zaproszenie Dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego PWr prof. Kazimierza Czaplńskiego, z okazji 50-lecia Wydziału odbyło się we Wrocławiu posiedzenie Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN.

JM Rektor prof. Andrzej Wiszniewski przyjął 22 lutego kierownictwo KILiW: prof. Romana Ciesielskiego (honorowy przewodniczący), prof. Józefa Głomba (przewodniczący), prof. Stanisława Kajfasza (wiceprzewodniczący) i prof. Andrzeja Brandta (sekretarza naukowego). W spotkaniu wzięli udział prof. Jan Kmita i prof. Kazimierz Czaplński.

Podczas spotkania omówiono bieżące problemy nauki i szkolnictwa wyższego, w tym sprawę podniesienia niektórych WSI do rangi politechnik. JM Rektor podarował gościom Księgi Jubileuszowe 50-lecia Politechniki Wrocławskiej.

W godzinach wieczornych w Centrum Kształcenia Ustawicznego PWr miało miejsce posiedzenie prezydium KILiW z udziałem profesorów tytularnych Wydziału. Omówiono na nim sprawy związane z doroczną konferencją naukową w Krynicy oraz konferencją w Międzyzdrojach dotyczącą awarii budowlanych. Następnie prof. Jan Kmita i dr Jan Bień wygłosili komunikat naukowy na temat wykorzystania sieci neuronowych w technice mostowej. Wzbudził on zainteresowanie i ożywioną dyskusję.

Następnie JM Rektor przedstawił przygotowanie i zadania Centrum Kształcenia Ustawicznego PWr i zaprosił zebranych na skromne spotkanie towarzyskie, w czasie którego w swobodnej atmosferze dyskutowano różne problemy naukowe i organizacyjne związane ze szkolnictwem wyższym. Około godz. 22 autokar odwiózł ponad 20 gości do hotelu Sajgon.

Posiedzenie plenarne Komitetu rozpoczęło się 23 lutego od zwiedzania laboratoriów w Instytutach: Budownictwa, Geotechniki i Hydrotechniki oraz Inżynierii Lądowej należących do Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego PWr. Następnie odbyło się spotkanie Komitetu (z udziałem tytularnych profesorów Wydziału, również emerytowanych) z przedstawicielami Wyższych Szkół Inżynierskich w Zielonej Górze i Opolu (prof. Tadeusz Biliński, prof. Stanisław Misztal, prof. Tadeusz Chmielowski, prof. Jan Kubik). Przed wejściem do sali Senatu uczestnicy otrzymali egzemplarze Księgi 50-lecia Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego PWr.

Obrazy otworzył prof. Józef Głomb podkreślając wagę tego posiedzenia odbywającego się w murach uczelni tak zasłużonej dla nauki polskiej i tak ważnej ze względu na położenie w jednoczącej się Europie.

Na posiedzeniu w trzech referatach zaprezentowano Wydział Budownictwa Lądowego i Wodnego. Były to:

- wygłoszony przez prof. Kazimierza Czaplńskiego referat „Wydział Budownictwa Lądowego i Wodnego PWr w pięćdziesiątym roku jego istnienia”,
- wygłoszony przez prof. Jana Kmitę „Rys historyczny”,
- wygłoszony przez prof. Ryszarda Izbeckiego referat „Ak-

tualne problemy badań naukowych”.

We wstępie do swego referatu dziekan WBLiW podkreślił, że posiedzenie KILiW PAN we Wrocławiu stanowi apogeum obchodów jubileuszowych. Podziękował uczestnikom spotkania za uświetnienie go swoją obecnością. W referacie zarysowano główne problemy wydziału: liczbę profesorów tytularnych (obecnie 7, ale bez nowych nominacji pozostanie w roku 2000 tylko 1), 22 doktorów habilitowanych, 113 doktorów, 22 magistrów. Wydział zatrudnia 251 osób, co stanowi prawie 6% zatrudnienia na wszystkich 11 wydziałach. W latach 1990-95 nadano 12 osobom stopień doktora habilitowanego, a 29 osobom stopień doktora. W roku ak. 1995/96 wpisanych jest 919 studentów (łącznie z filiami i zajęciami zaocznymi), co stanowi 12,67% ogólnej liczby studentów PWr (15.151 osób), wykorzystanie kadry jest więc wyższe niż przeciętnie na Politechnice. Rozwinięta jest też współpraca międzynarodowa.

Prof. Jan Kmita przypomniał rozwój wydziału od okresu pionierskiego do obejmującego obecnie główne obowiązki trzeciego pokolenia profesorów. Zaakcentował też szczególne cechy naszego środowiska naukowego wyróżniające naszą uczelnię i wydział spośród innych środowisk naukowych w kraju.

Prof. Ryszard Izbecki przedstawił stan i perspektywy badań naukowych. Uwypuklił znaczne rozproszenie tematyki badawczej (związane głównie z połączeniem badań i dydaktyki obejmującej cały kierunek budownictwa), jakkolwiek zaznaczają się również specjalizacje. Pomimo ograniczonych środków przyznanych na realizację badań naukowych, w niektórych specjalnościach osiągnięto wyniki korespondujące z badaniami światowymi. Jest to akcent bardzo optymistyczny.

Porządek obrad uzupełniły następujące komunikaty:

- „Dwieście lat mostów żelaznych na Śląsku”, który przedstawił prof. Jan Biliszczuk,
- „Wyższa Szkoła Inżynierska w Zielonej Górze” zaprezentowana przez prof. Stanisława Misztal,
- „Wyższa Szkoła Inżynierska w Opolu” przedstawiona przez prof. Tadeusza Chmieliewskiego.

W kolejnych punktach porządku dziennego prof. Andrzej Brandt zdał sprawę z działalności Komitetu w roku 1995, a prof. Józef Głomb poinformował o przygotowaniach do nowej kadencji KILiW.

W dyskusji ogólnej zabrali głos prof. Roman Ciesielski, prof. Józef Głomb i prof. Andrzej Ryżyński. Pozytywnie ocenili stan obecny i perspektywy rozwoju wydziału.

Po obiedzie w stołówce Politechniki autokar odwiózł na dworzec ponad 40 uczestników obrad.

Jak rozwinię się szkolnictwo wyższe na Dolnym Śląsku?

Uczelnie wrocławskie kształcą młodzież na potrzeby całego kraju, szczególnie jednak Dolnego Śląska. Dotychczas brakowało oficjalnego opracowania wyników i skali potrzeb kształcenia dla tego regionu. Ostatnio dopiero zajęła się tym zagadnieniem Dolnośląska Rada Regionalna. Rada jest strukturą powstałą jako przymiennie sejmików samorządowych i władz wojewódzkich z terenu Dolnego Śląska. Jej działania mają służyć rozwojowi całego regionu, wychodzić poza ściśle lokalne – gminne czy wojewódzkie – problemy. Stwierdziła ona, że zagadnienie kształcenia jest dla regionu bardzo ważne. W listopadzie 1995 r. uznano za konieczne opracowanie strategii rozwoju szkolnictwa wyższego na Dolnym Śląsku. Zwrócono się w związku z tym do rektorów uczelni wrocławskich o przygotowanie odpowiedniego projektu.

Politechnika Wrocławska ma już w tej dziedzinie pewne doświadczenia. Przedstawiła przygotowany pod kierunkiem dr Wojciecha Myśleckiego własny projekt ustawy o wyższych szkołach zawodowych (alternatywny w stosunku do projektu ministerialnego; pisaliśmy już o tym w 1994 r.).

Dr Myślecki jest też współautorem projektu utworzenia wyższej szkoły zawodowej w Wałbrzychu. Projekt ten wygrał konkurs organizowany przez MEN i World Bank; został skierowany do realizacji. Niestety, na drodze do jego urzeczywistnienia stanął brak ustawy sejmowej o wyższych szkołach zawodowych. Bank światowy zawiesił program.

Inicjatywa Dolnośląskiej Rady Regionalnej sprawiła, że prof. Andrzej Wiszniewski jako Przewodniczący Kolegium Rektorów Wyższych Uczelni Wrocławia i Opola powołał komisję, której zadaniem będzie opracowanie strategii rozwoju szkolnictwa wyższego na Dolnym Śląsku. W jej skład weszli przedstawiciele uczelni i kuratorzy wojewódzcy: dr Wojciecha Myślecki (PWr) - koordynator, prof. Marian Rojek (AR), prof. Stanisław Styś (AE), prof. Elżbieta Lonc (UW), dr hab. Marek Woźniewski (AWF), dr Krzysztof Kostrzanowski (kurator legnicki), mgr Janusz Mulawa (kurator wałbrzyski) i mgr inż. Andrzej Szostak (kurator jeleniogórski).

Z pracy przygotowanego rok temu przez dr W. Myśleckiego i mgr W. Turańskiego raportu o stanie wykształcenia na poziomie wyższym w województwach dolnośląskich wynika niezbyt optymistyczny obraz. Poza województwem wrocławskim, które szczyci się licznymi uczelniami, możliwości kształcenia na poziomie wyższym, a także odsetek ludzi z wyższym wykształceniem są poniżej średniej krajowej. Dorównanie do poziomu krajowego wiązać się musi z dodatkowym wykształceniem i zatrzymaniem na terenie Dolnego Śląska w ciągu najbliższych 10 lat ponad 20 tysięcy osób.

Przy prognozowanej polityce państwa nie ma możliwości rozbudowy intensywnego kształcenia akademickiego (matura + 5 lat studiów). Jest to zbyt kosztowne.

Cały ciężar tego kształcenia musi przenieść się na wyższe szkoły zawodowe, gdyż:

- kształcić będą szybciej i taniej,
- umożliwią silniejsze oparcie o regiony bez tradycji akademickiej,
- struktura dużo elastyczniejsza niż akademicka pozwoli na łatwiejszą adaptację do warunków otoczenia, w tym do rynku pracy,
- dużą rolę w rozwoju w.s.z.z. mogą mieć władze regionalne,
- będą sprzyjać aktywizacji regionu,
- związek z terenem będzie sprzyjał zatrzymywaniu absolwentów.

Komisja wstępnie przyjęła wytyczne do pracy:

1. Obecnie powstają najszybciej prywatne, komercyjne szkoły typu wyższego. Mimo zalet nie rozwiązują długofalowego problemu szkolnictwa wyższego, gdyż większość z nich jest nastawiona na biznes i zarządzanie. Brak też regulacji co do ich programu nauczania i kryteriów przyznawania dyplomów. Brak powiązań tych szkół ze strukturą regionalną.

2. Uznano, że przy obecnym poziomie dochodu narodowego w Polsce nie da się rozwiązywać problemu szkolnictwa wyższego wyłącznie wg zasad komercyjnych. Konieczne jest długofalowe in-

westowanie w kształcenie.

3. Szkoły typu wyższego na Dolnym Śląsku nie powstaną bez zaangażowania istniejących wyższych szkół akademickich. Rządowy projekt ustawy o wyższych szkołach zawodowych traktuje problem udziału szkół akademickich marginalnie. Mimo korekt wprowadzonych przez ministerstwo, nadal istnieją w tym zakresie zasadnicze różnice między projektami PWr i MEN.

4. Postanowiono powrócić w pierwszej kolejności do projektu wyższej szkoły zawodowej w Wałbrzychu.

Przyjęto też projekty rozwiązań szczegółowych:

1. Niezależnie od formy ustawy należy podjąć prace nad konsolidacją struktur organizacyjnych, majątku i zaangażowania dydaktycznego wszystkich uczelni Wrocławia w Jeleniej Górze, Wałbrzychu i Legnicy pod kątem utworzenia jednej, ale składającej się z kilku college'ów, wyższej szkoły zawodowej. Z pomocą władz lokalnych powinna nastąpić konsolidacja wniesionego przez uczelnie majątku (zamiany obiektów itp.)

2. Skonsolidowane szkoły prowadziłyby obsługę różnych form akademickiego szkolenia w regionie (studia podyplomowe, konsultacja prac magisterskich, różne formy kształcenia ustawicznego).

3. Niezbędne jest przygotowanie szkół do multimedialnych i interaktywnych metod kształcenia (np. transmisji wykładów).

4. Uczelnie powinny wyrazić wolę wniesienia znajdującego się w filiach majątku jako aportu do w.s.z.z. Proporcjonalnie do wniesionego majątku kształtowałyby się udział głosew w radzie nadzorczej szkoły. Odpowiednio do kierunku kształcenia i zależności finansowych poszczególne wydziały uczelni akademickich obejmą nadzór nad college'ami.

Koordynator i organizator prac Komisji dr Wojciech Myślecki został upoważniony do wystąpienia do przewodniczącego Kolegium Rektorów z prośbą o uzyskanie akceptacji rektorów szkół wyższych dla idei konsolidacji majątku podległych im uczelni, a znajdującego się w innych miastach wojewódzkich, a także dla dokonania związanego z tym spisu majątku z natury. Został też upoważniony do powołania zespołu ekspertów, którzy poszerzą raport o sytuacji szkolnictwa wyższego na Dolnym Śląsku.

Przygotowany zostanie preliminarz kosztów I etapu prac wraz z podsumowaniem wyników. Sfinansowanie prac przez Dolnośląską Radę Regionalną będzie wskaźnikiem rzeczywistego zaangażowania samorządów w przedstawiony program. Niezbędny jest jednak połączony wysiłek struktur regionalnych, państwowych, uczelni, przemysłu, a także poszczególnych ludzi, których pociągnie ta koncepcja. Tylko szybko, spektakularne efekty mogą sprawić, że uda się uzyskać wsparcie Banku Światowego (program MOVE).

Powstać może dzięki temu nowy rodzaj szkół, których właścicielami będą instytucje publiczne - uczelnie.

□

W mieście *** (prawda w oczy kole)

pomnik studenta stoi na cokole,
ze spizu pomnik i ze spizu cokół,
ze spizu także allegorie wokół:
Księgi, Pochodnie, Globusy i Sowy -
wszystko aktysta w kształt zaklął spizowy,
a potem zaklął potwornie. Punkt. Czyl
za pomnik widać mu nie dopłacili.
Lecz mniejsza o ty. My pomnik pokażmy:

Więc na cokole stoi młodzian straszny
pod względem garderoby. Odzian letko,
agrafką spina przewiewne paletko,
a pod paletkiem, w miejscach dolno-tylnych,
nie rozwiązany ma problem tekstylny,
lecz się uśmiecha i ręce go swędzą,
jakby za chwilę miał dostać stypendium.

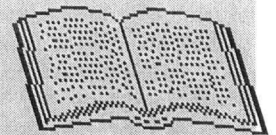
A napis taki na pomniku świeci:
TEN POMNIK NARÓD WZNIÓŚL DLA SWOICH DZIECI
DROGICH STUDENTÓW, KTÓRZY Z RÓŻNYCH WZGLĘDÓW
NIE UKONCZYLI STUDIÓW. I ja się tu

.wcale nie dziwię.

Bo żywy student to jest kłopot dziki.

A my, Polacy, my lubim pomniki.

(K. I. Gałczyński)

Odpowiedzi na często stawiane pytania

(3)

Microsoft®

Firma Microsoft wyraziła zgodę na przedruk w „Pryzmacie” materiału „Microsoft Licensing Policies: Odpowiedzi na często stawiane pytania”. Tekst ten przedstawia stan na dzień 30.06.1995 r. Od 1 lipca 1995 w niektórych umowach licencyjnych dokonano poprawek, które jednak nie stanowią istotnych zmian w stosunku do generalnej idei licencjonowania produktów Microsoftu. Mamy nadzieję, że zamieszczany w odcinkach tekst umożliwi Czytelnikom zrozumienie polityki licencyjnej tej szeroko już znanej wśród pracowników PWR firmy.

10. Jeśli instaluję produkt na dysku twardym każdej stacji roboczej w sieci, czy nadal mogę uwzględnić liczbę osób równocześnie używających produktu i nie kupować licencji dla każdej ze stacji ?

Czy odpowiedź jest inna w przypadku stosowania do ograniczenia liczby osób równocześnie używających produktu techniki tzw. „żetonu elektronicznego”?

Odpowiedź na oba pytania jest przecząca. Instalacja produktu na dysku twardym lub innym urządzeniu do przechowywania informacji w stacji roboczej jest „użyciem” i wymaga licencji. Nie ma przy tym znaczenia fakt posiadania systemu „żetonu elektronicznego” ograniczającego liczbę użytkowników. Jedyną możliwością posiadania liczby licencji mniejszej od liczby końcówek w sieci jest spełnienie wymagań dotyczących osób równocześnie korzystających z produktu, co opisano w poprzednim punkcie. Oczywiście, jeśli produkt jest przenoszony lub „wczytywany” z serwera na twardy dysk stacji roboczej, na co jest potrzebna jedna licencja, można następnie całkowicie usunąć produkt z dysku, aby zwolnić tę licencję do użycia w innym miejscu. Należy zwrócić uwagę, że systemy pomiarowe informują tylko o równoczesnym uzyskiwaniu dostępu przez komputery PC do oprogramowania z serwera. Oprogramowanie znajdujące się na twardym dysku użytkownika uważane jest za będące „w użyciu”, zaś systemy pomiarowe nie wykryją ani nie uniemożliwią użycia większej liczby kopii niż to dopuszcza umowa licencyjna. Więcej informacji dotyczących użycia systemów pomiarowych można znaleźć w punktach 40 i 41, w podrozdziale „Licencje specjalne”.

11. Czy dla kopii produktu na serwerze wymagana jest oddzielna licencja ?

Nie. Nie ma potrzeby liczyć kopii na serwerze jako będącej „w użyciu”, o ile dostęp do tej kopii uzyskują tylko stacje robocze przyłączone do serwera i nie jest ona używana oddzielnie.

12. Jeśli program użytkowy Microsoftu jest załadowany do ulotnej pamięci stacji roboczej, lecz jest zmniejszony do ikony (wyświetlany na ekranie w postaci ikony) i nie jest aktywnie używany, czy wymaga się licencji ?

Tak. Nasze produkty są „w użyciu” (tj. następuje ich skopiowanie) po ich załadowaniu na twardy dysk lub do pamięci ulotnej. Zatem na program zmniejszony do ikony potrzebna jest licencja, ponieważ wcześniej został on załadowany do pamięci. Należy jednak pamiętać, że w odróżnieniu od produktów przechowywanych na twardym dysku stacji roboczej (wymagających jednej licencji), pracę produktu uruchamianego z serwera można szybko zakończyć zwalnając licencję na ten produkt do wykorzystania przez inną stację roboczą w sieci.

13. Kiedy produkt uważa się za będący „w użyciu”?

Oprogramowanie w komputerze jest „w użyciu”, jeśli jest zainsta-

lowane w pamięci trwałej (typowo na twardym dysku, lecz także na płycie CD-ROM lub innym urządzeniu do przechowywania informacji) lub załadowane do pamięci ulotnej. W sieci produkt może być używany na jeden z dwóch sposobów :

1) przez instalację produktu na dysku twardym stacji roboczej i „lokalne” używanie produktu, lub

2) przez zainstalowanie produktu na serwerze sieciowym i uruchamianie oprogramowania „z serwera”. Przy uruchamianiu produktu z serwera serwer sieci łąduje kopię oprogramowania do pamięci ulotnej stacji roboczej, ale oprogramowanie to nie jest przechowywane w pamięci trwałej stacji. Rozróżnienie to jest istotne przy określaniu liczby licencji potrzebnych w sieci komputerowej.

14. Czy Microsoft dopuszcza wykonanie przez użytkowników drugiej kopii programów użytkowych do wykorzystania w domu lub w komputerze przenośnym ? Czy jest to reguła 80/20 ?

Odpowiedź na oba pytania jest twierdząca. Jeśli produkt Microsoftu zainstalowany jest na twardym dysku lub innym urządzeniu do przechowywania informacji w komputerze, a Ty jesteś osobą wykorzystującą ten komputer przez co najmniej 80% czasu jego pracy, wówczas możesz wykonać drugą kopię do użytku w domu lub komputerze przenośnym. Określa się to niekiedy pojęciem używania „drugiej kopii”. Nie dotyczy to jednak produktów instalowanych tylko na serwerze sieciowym. (Pewne firmy wprowadzają własne ograniczenia dotyczące użytkowania oprogramowania w domu, dlatego też może okazać się konieczne porozumienie w tej kwestii z administratorem systemu).

Chcąc upewnić się, że zasada ta dotyczy produktu, którego chcesz używać, zapoznaj się z punktem „UDZIELENIE LICENCJI” umowy licencyjnej.

15. Czy regułę 80/20 można odwrócić? Czy posiadając legalnie licencjonowane oprogramowanie używane na komputerze w domu przez 80% czasu i chcąc od czasu do czasu skorzystać z niego w pracy mogę je przynieść do biura i skopiować do swojego komputera w pracy?

Tak, zakładając że program zostanie zainstalowany w komputerze posiadacza licencji będącego jego wyłącznym użytkownikiem zgodnie z regułą 80/20. Nie można przynosić produktu Microsoft z domu i instalować go w komputerach kolegów ani w sieci, w celu udostępnienia go współpracownikom. Jak wspomniano w poprzednim punkcie, pewne firmy wprowadzają własne ograniczenia dotyczące użytkowania oprogramowania w domu i/lub w pracy, dlatego też może się okazać konieczne porozumienie w tej kwestii z administratorem systemu.

16. Posiadamy kilkadziesiąt kopii programów użytkowych Microsoftu. Skoro użytkownicy nie muszą sprawdzać karty licencyjnej przy każdym użyciu produktu, czy możemy po prostu zachować jedną kartę umowy licencyjnej jako dowód legalności wszystkich naszych licencji (tj. skonsolidować wszystkie licencje w jednej) ?

Oryginalna karta umowy licencyjnej jest najlepszym dowodem legalności licencji oprogramowania. Z tego względu Microsoft zdecydowanie zaleca posiadanie jednej licencji na jeden używany program użytkowy Microsoftu. Karty mogą być przechowywane przez użytkowników, można też dla łatwiejszego zarządzania zgromadzić je w jednym miejscu. Jeśli jednak z pewnych względów nie jest możliwe przechowywanie oryginalnych kart licencyjnych, należy przechowywać inne dowody, na przykład faktury. Zobacz też punkt 17.

(cd nastąpi)

Osoby zainteresowane tą problematyką mogą skontaktować się z Infoserwisem Microsoftu, tel. (0-22) 27-34-56.

Jubileuszowa wystawa Biblioteki PWr

W związku z przypadającym 1 marca br. 50-leciem Biblioteki PWr odbyły się obchody, których najbardziej widocznym elementem była wystawa na antresoli Gmachu Głównego. Wystawa była zorganizowana w przyjazny dla widza sposób: w wyrazistej, graficznej formie przedstawiono tu liczne sfery działalności biblioteki. W pobliżu każdej z plansz umieszczono komputer umożliwiający bliższe zapoznanie się z daną problematyką. Obrazuje to też stopień komputeryzacji biblioteki. Każdą z plansz ozdobiło kilkoma zdjęciami, wprowadzającymi gościa w klimat biblioteki.

Oprowadzająca nas po wystawie pani mgr Danuta Dudziak prezentuje umieszczoną przy wejściu nowo nabytą encyklopedię *Material Science and Technology*, która została zakupiona dzięki połączeniu nakładów finansowych pochodzących z funduszy na badania (uczestniczyli w tym dyrektor I-19 dr Mieczysław Szata i dziekan WPPT prof. Jerzy Czerwonko) jak i ze środków przeznaczonych przez dyrektora BG dr Henryka Szarskiego. Dzięki temu zbiory Biblioteki Głównej wzbogacą się o naprawdę cenne dzieło.

Ilość książek, które nabywa co roku biblioteka, jest ściśle związana z jej możliwościami finansowymi. Wobec coraz wyższych cen książek (zwłaszcza tych pochodzących z zachodu) doszło do ograniczenia ilości nabywanych egzemplarzy. Wystarczy powiedzieć, że średnia cena 1 tomu w zeszłym roku wynosiła 260 zł, obecnie – ponad 300 zł. Rozwijają się natomiast inne metody pozyskiwania zbiorów. Dzięki kontaktom ze światem rośnie liczba książek pozyskiwanych dzięki wymianie i w postaci darów. Na wymianę przeznaczane są prace pochodzące z PWr, dzięki czemu rozpowszechniane są osiągnięcia pracowników uczelni. Otrzymujemy w zamian inne tytuły – czasem trudno dostępne. W ostatnich latach średni roczny przyrost zbiorów wyniósł 16 tys. egzemplarzy (4 tys. tytułów).

Udostępnianie zbiorów przez bibliotekę zostało bardzo ułatwione dzięki pełnemu skomputeryzowaniu procedur wyszukiwania zbiorów, zamawiania i wypożyczania. Od 1978 r. katalogowanie ma również charakter komputerowy. Od czerwca informacje katalogowe można znaleźć w Internecie.

Z Biblioteki Głównej, a także sieci 40 bibliotek w filiach, instytutach i na wydziałach skorzystało w zeszłym roku 25 tys. osób, z czego 15 tys. przypada na Bibliotekę Główną. W BG 62% klientów stanowią studenci PWr, 11% – pracownicy, a 27% – osoby spoza uczelni. Studenci, których liczba na PWr znacznie wzrosła, w coraz większym stopniu korzystają obecnie z bibliotek instytutowych.

Biblioteka oferuje bogaty zakres informacji naukowej dzięki bazom danych na dyskach optycznych i dostępowi w systemie on-line.

Najwcześniej wprowadzoną na uczelni bazą danych była uruchomiona w 1972 roku baza ewidencjonująca dorobek naukowy pracowników PWr. Zawiera ona wykazy prac poszczególnych osób, zespołów i jednostek, prac dotyczących określonych kierunków i odnoszących się do poszczególnych tematów, a także zestawienia statystyczne. Informacje z tej bazy są wykorzystywane przez władze uczelni do potrzeb zarządzania. Biblioteka wysyła poszczególnym pracownikom informację o ich dorobku i cytowaniach.

Najnowszą ofertą Biblioteki są szkolenia na temat możliwości stosowania systemów informatycznych. Dostępny jest kurs „Zautomatyzowane systemy biblioteczno - informatyczne”. Wydziały mogą zamawiać szkolenia dla przyszłych studentów, którzy dzięki temu mogą przygotować się do skutecznego korzystania z zasobów 40 bibliotek PWr. Ma to duże znaczenie wobec faktu, że na początku roku akademickiego w poszukiwaniu książek rusza ogromna fala studentów, także z innych uczelni. Trzeba sprawnie zapisać setki nowych osób, a tysiącom – wypożyczyć książki.

Osobą, która ogromnie się przyczyniła do zreformowania i z informatyzowania Biblioteki PWr, jest jej długoletni dyrektor, a obecnie kierownik Zakładu Systemów Informatycznych, prof. Czesław Daniłowicz. Był on m.in. inspiratorem powołania na Wydziale Informatyki i Zarządzania kierunku Systemy Informacji Naukowo-Technicz-

nej, który obok wiedzy informatycznej i wiedzy o wyszukiwaniu informacji zawierał poszerzony program nauki języków obcych.

Na wystawie pokazano zintegrowany system biblioteczny APIN służący do opracowania zbiorów, wyszukiwania książek i czasopism, ich zamawiania, informacji o dostępności książek w magazynie. System podaje zaktualizowany stan księgozbioru, przekazuje informację o zamówieniach z sieci komputerowej bezpośrednio do magazynu i rejestruje zrealizowane zamówienia.

Osoby, które doznały zawrotu głowy od nadmiaru nowoczesności, mogły poszukać azylu w kąci jubileuszowym, czyli zrekonstruowanym zabytkowym (tak, tak!) wnętrzu, w którym zgromadzono pierwszy inwentarz nabytków, kronikę Biblioteki, zdjęcia z dawnych lat, stare kałamarze i różne inne rzeczy, które do niedawna kojarzyły się w sposób oczywisty ze słowem BIBLIOTEKA.

Na koniec jeszcze można było zobaczyć listy gratulacyjne przysłane i przywiezione przez przedstawicieli WAT, Politechniki Śląskiej, Politechniki Gdańskiej, Politechniki Łódzkiej, Uniwersytetu Wrocławskiego, Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie i Filii PWr w Legnicy.

Tak oto jesteśmy już w następnym 50-leciu.

Po wyborach

cd ze str. 1

kowego i możliwościach dodatkowych zarobków (m.in. w CKU).

Maraton wyborczy zakończył się spotkaniem czwartkowym zorganizowanym przez elektorów studenckich. Chcieli oni poznać opinie kandydatów na temat istniejącego zróżnicowania charakteru studiów na poszczególnych wydziałach, stypendiów i dofinansowań dla studentów, zakresu wybieralności zajęć, punktów kredytowych.

Podsumowując wszystkie wymienione tu zebrania trzeba stwierdzić, że uczestniczyła w nich niezbyt duża liczba osób, zwłaszcza jeśli uwzględnimy fakt, że samo kolegium elektorów liczy 220 osób. Padało wiele pytań, ale wypowiedzi nie wzbudzały silnych kontrowersji. Można było odnieść wrażenie, że główny nurt wyborów płynie nieco obok.

II zebranie UKE 15 marca zgromadziło 198 osób. Przewodniczył zebraniu prof. Henryk Hawrylak. W prezydium zasiadali prof. J. Zdanowski (wiceprzewodniczący) i pani mgr Alicja Samołyk (sekretarz). Kandydaci przedstawili swoje programy. Nie zainspirowało to jednak członków UKE do zadawania pytań. Jedyne pytanie padło ze strony prof. Jerzego Świątka, który zapytał o rozsyłane przez członków „Solidarności '80” materiały. Komisja skrutacyjna podała wyniki pierwszej tury: obecnych 207 osób, głosy oddało 206 osób, ważnych głosów było 206. Do uzyskania nominacji niezbędne było uzyskanie 104 głosów.

Prof. Z. Kremens uzyskał 53 głosy, prof. T. Luty - 57 głosów, a prof. A. Mulak - 96 głosów.

W drugiej turze głosowania prof. T. Luty uzyskał 79 głosów, a prof. A. Mulak 122 głosy, w wyniku czego został rektorem-elektem. Do objęcia funkcji pozostało mu 165 dni.

W następnym tygodniu rektor-elekt przedstawił elektorom studenckim do zatwierdzenia kandydaturę prof. Lucjana Jacaka jako przyszłego prorektora ds. dydaktyki. Kandydatura ta spotkała się z aprobatą studentów, jednakże zebranie to nie było ważne z braku quorum. Dlatego też powtórne zebranie odbyło się tuż przed właściwym zebraniem UKE, 25 marca 1996.

Wyniki III posiedzenia Kolegium Elektorów były następujące: obecne 163 osoby, wymagana ze wzgl. na ważność zebrania liczba elektorów: 110 osób.

Oddano ogółem 168 głosów, wszystkie były ważne. Wyniki głosowania:

	TAK	NIE	WSTRZ
prof. L. Jacak	154	7	7
dr L. Jankowski	140	21	7
prof. J. Zdanowski	134	28	6

Mamy nadzieję, że wkrótce będziemy mogli przedstawić bliżej przyszłe władze uczelni.

KSIĄŻKI, które polecamy ...

Andrzej Chwalba

Imperium korupcji

w Rosji i w Królestwie Polskim

w latach 1861-1917

Wydawca: Towarzystwo Autorów i Wydawców Prac Naukowych Universitas, Kraków 1995

cena 13 zł

Postowie: Józef Smaga *Korupcja w pierwszym państwie robotników i chłopów (1917-1995)*

Książka dotowana przez KBN

Bohaterką tej książki jest korupcja i jej przejawy: zdzierstwo, płatny protekcjonizm, łapówkarstwo, wymuszenia służbowe i defraudacja pieniędzy publicznych. Były i są one bardzo pospolitymi zjawiskami w Rosji. Obyczaj ten okazał się silniejszy niż przewroty polityczne i fale terroru, a okresy niepokoju (jak np. wybuch I wojny światowej) tylko zwiększały skalę zjawiska. Rozszerzał się na wszystkie tereny zajęte przez Rosję, także na ziemię polskie. Rzecz ciekawa: tylko jeden naród, Finowie, okazał się odporny na tę zarazę.

Korupcja stała się źródłem specyficznego kodeksu moralnego, który kazał „brać według rangi”, a także nie pozwalał nie zrealizować opłaconej transakcji. Do dziedzin objętych łapówkami należały m.in. egzaminy do państwowych szkół i matury. Ślady odpowiednich transakcji można znaleźć w wielu zachowanych listach i pamiętnikach. Przekupstwo nie dotyczyło jednak prywatnych szkół polskich.

Praca zawiera wiele szczegółowych danych pokazujących strukturę zarobków w państwie rosyjskim. Zestawienie z danymi zachodnioeuropejskimi dowodzi, że argumenty o łapówkarstwie wynikającym z niskiego uposażenia urzędników państwowych były bezzasadne. Wynikało ono przede wszystkim z przyzwolenia społecznego. Dedykujemy to wszystkim, którzy uważają, że kolejna podwyżka uposażeń policjantów, celników i dyrektorów departamentów kosztem innych przedstawicieli sfery budżetowej jest niezbędna dla poprawy funkcjonowania państwa. W rzeczywistości zmianę osiągnąć można tylko przez podniesienie poziomu ogólnego obywateli, czyli przez edukację.

Na zakończenie wdzięczny kalambur na oberprokuratora Świętego Synodu K. Pobiedonoscowa:

Pobiedonoscew dla Sinoda,
Biedonoscew dla naroda,
Donoscew dla cara,
Noscew dla siebie.

Muzeum Archidiecezjalne i Zespół Muzyki Dawnej

CONSONANZA

pod dyrekcją Marty Kierskiej - Witeczak
zapraszają na koncert

MUZYKA PASYJNA

z udziałem solistów i Orkiestry Kameralnej PSM II st. we Wrocławiu

30.03.1996 r., godz. 18.00

w sali Gotyckiej Muzeum Archidiecezjalnego

Wrocław, pl. Katedralny 16

W programie koncertu utwory A. Vivaldiego, G.B. Pergolesiego i staropolskie pieśni pasyjne

20-23 marca 1996 r.

II Wrocławskie Targi Książki Naukowej

Po raz drugi już w murach Politechniki Wrocławskiej odbyły się targi książki naukowej. Wśród 39 wystawców aż 20 reprezentowało wydawnictwa uczelniane, ale były także tak duże firmy jak ARS POLONA, Ossolineum czy Arkady. W porównaniu z zeszłym rokiem (26 wystawców) znacznie wzrosła skala imprezy.

Otwarcia targów dokonał prorektor ds. ogólnych, prof. Ryszard Rogala, wystąpił też reprezentujący wrocławski oddział PAN prof. Zdzisław Bubnicki, który podkreślił trud wydawnictw naukowych zabiegających o odbiorców książek.

Już w pierwszym dniu targów ogłoszono wyniki konkursu na najtrafniejszą satę edytorską książki naukowej. Jury w składzie: prof. Ryszard Rogala (prorektor PWr, przewodniczący), prof. Jacek Kolbuszewski (Wydz. Filologii Polskiej UWr), prof. Eugeniusz Smoliński (PWSSP), Szymon Koprowski (niezależny plastyk), Tadeusz Piszko (Wrocławskie Drukarnia Naukowa) i mgr inż. arch. Paweł Jaszczuk (WYdz. Architektury PWr) postanowiło przyznać nagrody za następujące książki:

I *Johann Gottlieb Fichte*, wydana przez Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego,

II *Świat nauki współczesnej* wydana przez Wydawnictwo Naukowe PWN,

III Jacek Sokalski, *Pielgrzymi do piekła i raju*, wydana przez Towarzystwo Przyjaciół Polonistyki Wrocławskiej.

Ponadto 6 książek otrzymało specjalne wyróżnienia. Są to:

1. Joseph H. Rule - *Problemy nauki o ochronie środowiska*, Wyd. Uniwersytetu Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie

2. *Pisarze niemieckojęzyczni XX wieku*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa

3. *Nadanie Edmundowi Cieślakowi tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Gdańskiego*, Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego

4. Günter Pritschow - *Technika sterowania obrabiarkami i robotami przemysłowymi*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej

5. Michał Burda, Karol Wypłosz - *Makroekonomia*, Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne, Warszawa

6. Filip Wąsik, Eugeniusz Baran, Jacek Szepietowski, *Zarys dermatologii klinicznej*, Wydawnictwo Volumed, Wrocław.

Kolejne dni obfitowały w spotkania wydawców, prezentacje książek i losowania nagród w konkursie czytelniczym. Wystawa cieszyła się dużym zainteresowaniem. Wśród stoisk krążyły rzesze zainteresowanych zwabione nie tylko pojawieniem się książek, które trudno spotkać na codzień w księgarniach, ale także promocyjnymi cenami. Łatwo było zauważyć, jak bardzo poprawiła się forma edytorska publikacji.

Pani dyrektor Maria Łyko i jej współpracownicy włożyli niemało trudu w organizację targów. Bardzo wiele życzliwej uwagi poświęcił tej sprawie prorektor ds. ogólnych prof. Ryszard Rogala. Dzięki temu udało się uzyskać nie tylko dobry efekt organizacyjny, ale także korzystnie zaprezentować Politechnikę Wrocławską w środowisku akademickim.

Pryzmat

Pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej

Politechnika Wrocławska

Wybrzeże Wyspiańskiego 27

50-370 Wrocław

Redaktor Naczelny: dr inż. Maria Kisza

Redakcja: bud. D-5, pok. 22, tel. 20 22 89

e-mail: pryzmat@ite.ite.pwr.wroc.pl

Druk: Drukarnia Oficyny Wydawniczej PWr

Nakład 1500 egz.

Pismo wsparte dotacją KBN